

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ὀκτωβρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 46

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μόνο ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ φλάουτο κα-
θόταν σ' ἓνα τραπέζι στὸ βᾶθος κι' ἔ-
τρωγε, ἔχοντας πλάι του, πάνω στὸ τρα-
πεζομάντηλο, τὸ φλάουτό του.

Βρῆκα τὸν Πιερότ στὸ τραπέζι, μαζί
μὲ τὴν κόρη του καὶ τὴν κυρία Τρουμπόν.

— Νά τος, ἐπιτέλους! φώναξε ὁ Πιε-
ρότ καθὼς μὲ εἶδε. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ
σὰς βλέπουμε. Θὰ πάρετε καφὲ μαζί μας!

Μοῦκαναν θέση καὶ μοῦφεραν καφὲ
σ' ἓνα ὠραῖο φλιτζάνι, ἀπὸ τὴν καλύ-
τερη πορσελάνη τοῦ μαγαζιοῦ.

Ἦταν πολὺ χαριτωμένη αὐτὴ τὴν ἡ-
μέρα ἢ δεσποινὶς Πιερότ κι' εἶχε βάλει
ἓνα κατακόκκινο τριαντάφυλλο στὰ μαλ-
λιά της, χτενισμένα λίγο πάνω ἀπὸ τ'
αὐτιά, (εἶχε κι' ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τίς μό-
δες της).

— Λοιπὸν θάρχετε νὰ μᾶς βλέπετε,
κύριε Δανιήλ; εἶπε ὁ Πιερότ. Ὅχι πιά
νὰ εἰστε καὶ τόσο ἀκατάδεχτος! Ἀφοῦ
σὰς ἀγαποῦμε ὅλοι τόσο πολὺ καὶ θέ-
λουμε τὴ συντροφιά σας...

Ἐγὼ ψιθύρισα μερικὲς δικαιολογίες,
κι' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστη-
κε τὸ φλάουτο ἀπ' τὸ μαγαζί.

— Μὲ φωνάζουν! εἶπε ὁ Πιερότ, καὶ
κατέβηκε.

Σχεδὸν ἀμέσως, ἡ κυρία Τρουμπόν
πῆγε στὴν κουζίνα κάτι νὰ πεῖ στὴ μα-
γείρισσα, κι' ἔμεινα μόνος μου μὲ τὴν
Καμίλλη.

«Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ!» σκέφθηκα
κι' ἐτοιμάστηκα νὰ μιλήσω γιὰ τὸ Ζάκ.

Ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Πιερότ μὲ πρόλαβε:

— Γιατί λοιπὸν σὰς χάσαμε τόσον
καιρό; μοῦ εἶπε.

Μποροῦσα βέβαια νὰ βρῶ κάτι καλύ-
τερο γὰ νὰ δικαιολογηθῶ. Προτίμησα
ὅμως νὰ καμωθῶ πὼς εἶχα τόσο μεγά-
λες ἀσχολίες, ὥστε δὲν μοῦμενε και-
ρὸς νὰ θυμοῦμαι τοὺς καϊμένους τοὺς
Πιερότ, ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσαν τὴ συν-

τροφιά μου. Τί ἐγωῖστές ποὺ ἦμουν!..

Ἀμέσως ὕστερα ἄρχισα νὰ μιλῶ γιὰ
τὸ Ζάκ καὶ νὰ λέω πόσο ἦταν καλός,
ἴσιος, γενναῖοψυχος, καὶ πόση αὐταπάρ-
νηση κι' ἀφοσίωση ἤξερε νὰ δείχνει σ'
ὅσους ἀγαποῦσε. Αὐτὸς μ' ἔτρεφε, αὐ-
τὸς μὲ συντηροῦσε μὲ τὴν ἐργασία του

«Ἡ Καμίλλη κεντούσε κάτι παντούφλες τοῦ πατέρα της...» (Σελ. 542. στ. α'.)

καὶ σ' αὐτὸν ἐγὼ χρωστοῦσα τὰ πάντα.

Ἐδῶ ἡ δεσποινὶς Πιερότ φάνηκε κά-
πως συγκινημένη κι' ἓνα δάκρυ κύλησε
στὸ μάγουλό της. Ἐγὼ κατάλαβα ὅτι
τὰ λόγια μου ἐπιάναν τόπο, κι' ἄρχισα
τώρα νὰ λέω γιὰ τίς μελαγχολίες ποὺ
εἶχε ὁ Ζάκ καὶ γιὰ τίς ιδέες ποὺ γέ-
μιζαν τὸ μυαλό του. «Α, τί εὐτυχισμένη
θᾶταν ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ τὸν ἐπαίρνε!

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, καθὼς σκούπιζε τὰ
μάτια της ἡ Καμίλλη, τὸ τριαντάφυλλο,

δὲν ἐκείνο δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ πῶ στὸ
Ζάκ ὅτι εἶχα πάει στοῦ Πιερότ. Ἀλλὰ
καθὼς εἶδε τὸ τριαντάφυλλο ἀπάνω στὸ
τραπέζι, ὅπου ἔγραφα σὰ νὰ μὴν εἶχε
συμβεῖ τίποτα, ὁ Ζάκ φώναξε:

— Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά
τῆς Καμίλλης! Ἡ Καμίλλη σοῦ τῶδωσε,
Δανιήλ;

— Δὲν τῶδωσε σὲ μένα. Τῶδωσε...
καὶ στοὺς δυό μας.

Ὁ Ζάκ κούνησε τὸ κεφάλι μὲ λύπη.

— Τόδωσε σέ σένα, Δανιήλ, είπε. Σέ μένα δέν έδωσε ποτέ τριαντάφυλλο!

Εγώ κάτι προσπάθησα νά πω γιά νά δικαιολογηθώ, αλλά ο Ζάκ δέ μούδινε προσοχή. Περπατούσε πάνω-κάτω στο δωμάτιο, συλλογισμένος. Τέλος στάθηκε απέναντί μου και μού είπε:

— Έλα, Δανιήλ, νά μιλήσουμε σάν καλά αδέρφια. Εγώ σκόπευα νά πάρω την Καμίλλη, αφού έδλεπα ότι ο πατέρας της θά μού την έδινε. Αλλά από τόν καιρό πού ήρθε εσύ, τά πράγματα άλλαξαν. Με την πρώτη βίτζια κατέκτησες και την κόρη και τόν πατέρα. Όλο γιά σένα ρωτούν πάντα, όλο σένα συλλογίζονται. Κι' είμαι βέβαιος, ότι ο Πιερότ θά ήταν περήφανος νά σέ κάμει παιδί του κι' ή Καμίλλη εύτυχημένη. Φαντάζομαι ότι και σὺ ο ίδιος τὸ κατάλαβες, γι' αὐτὸ ἀργήσες τόσο νά πᾶς ἐκεῖ-πέρα. Αλλ' αὐτὸ δέν εἶναι σωστό. Εγὼ δέν ἔχω πιά καμμιά θέση ἐκεῖ-πέρα, οὔτε καὶ σ' ἀγαπῶ λιγότερο γι' αὐτό. Ἀς γίνεῖ, ὅ,τι πρέπει. Θέλω νά πηγαίνεις συχνά νά σέ βλέπουν, καὶ νά πᾶς πιά νά κάνεις τὸν ἀκριβοθύρητο.

Εγὼ τὸν ἄκουγα καὶ δοκίμαζα μαζί χαρὰ καὶ λύπη. Λύπη γιατί τὸν έδλεπα νά ὑποφέρει, καὶ χαρὰ γιατί θά μπορούσα νά πηγαίνω ἐλεύθερα στοῦ Πιερότ καὶ νά βλέπω τὴ συμπαθητικὴ Καμίλλη, νά μιλοῦμε μαζί καὶ νά μού παίξει πιάνο.

— Δέ θά μού κρατήσεις κάκια, Ζάκ; Ο Ζάκ, τὸ χρυσὸ παιδί, μ' ἀγκάλιασε καὶ με φίλησε.

— Ἀπεναντίας, μού εἶπε, θά σ' ἀγαπῶ περισσότερο.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Τὰ αἰσθήματα τοῦ Ζάκ δέν ἔπαυσαν νά εἶναι τρυφερά καὶ ἀφροσιμένα σέ μένα. «Εἰ-πέρα» πηγαινε πάντα κάθε Κυριακή, ἀλλά ἔπαψε πιά νά προσέχει τὸ δέσιμο τῆς γραβάτας του. Τέλος, δούλευε πάντα σάν τὸ σκυλί, ἔχοντας ἕνα καὶ μόνο σκοπό, νά ξαναφτιάξει τὸ σπιτικό μας... Τί χρυσὸ παιδί πού ἦταν ὁ Ζάκ!

Όσο γιά μένα, μέρα δέν περνοῦσε χωρὶς νά πάω στοῦ Πιερότ. Μ' ἀγαποῦσαν ὅλοι ἐκεῖ μέσα, ἀκόμα κι' ή κυρία Λαλουέτ κι' ή κυρία Τριμπόν.

Εἰδρικά τὴν Καμίλλη στο σαλόνι, κι' ἀμέσως ή γριά κυρία πού τῆς κρατούσε συντροφιά, μᾶς ἀφηνε μόνους κι' ἔδρισκε εὐκαιρία νά παίξει χαρτιά με τὴν κυρία Λαλουέτ. Εγὼ εἶχα μαζί μου ἕνα τόμο με ποιήματα καὶ διάβαζα μερικά στὴν Καμίλλη, ἐνῶ αὐτὴ κεντούσε κάτω βελουδένιες παντούφλες τοῦ πατέρα της. Στὸ βάθος ὡστόσο ή Καμίλλη ἦταν χωριατοπούλα. Στὸ καλύτερο σημεῖο τοῦ ποιήματος, ἔλεγε ἀδιάφορα:

— Α, λάθος! ἔκανα δυὸ βελονιές πα-ραπάνω στὴν παντούφλα μου.

Εγὼ τότε θύμωνα κι' ἐκλείνα τὸ βι-

βλίο. Αλλά δέν μαλώναμε ποτέ. Κι' ἂν καμμιά φορὰ ἔκανα δυὸ-τρεις μέρες νά πάω, ή Καμίλλη μούστελνε με τὸν ὑπηρετὴ ἕνα σημεῖωμα, γραμμένο σέ χαρτί με τὴν ἐτικέττα τοῦ καταστήματος, καὶ με προσκαλοῦσε. Κι' ἔτσι εἰμαστε οἱ καλύτεροι φίλοι, κι' ὁ Πιερότ πετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ πού μᾶς ἔδλεπε μαζί.

Τέλος, εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση νά ζητήσω ἀπὸ τὸν Πιερότ τὴν κόρη του, ἀλλά περίμενα (καὶ σ' αὐτὸ εἶχαμε μείνει σύμφωνοι με τὴν Καμίλλη) νά τελειώσω πρώτα... τὸ μεγάλο ποίημα, πού ἔγραφα τότε!

Η'

«Τὸ κριτήριό σου!»

Ἐπιτέλους, τὸ τελείωσα τὸ περίφημο αὐτὸ ποίημα. Μού εἶχε φάει τρεῖς μῆνες καί, θυμοῦμαι, ἔταν ἔγραφα τοὺς τελευταίους στίχους, ἔτρεμα ὅλος ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησή μου.

Ἦταν μεγάλο γεγονός. Ο Ζάκ θυμήθηκε γιά μιὰ στιγμή τὰ παλιά του καὶ μού ἔδωσε ἕνα θαυμάσιο τετράδιο με κόκκινο χαρτόνι, καὶ κάθισε ν' ἀντιγράψει μόνος του καθαρὰ-καθαρὰ ὁλόκληρο τὸ ποίημα. Σέ κάθε στίχο λοιπόν, τὸν ἄκουγα νά ἐκδηλώνει τὸ θαυμασμό του.

Εγὼ ὅμως δέν εἶχα πεποίθησι στὴν ἀξία τοῦ ἔργου μου. Ο Ζάκ μ' ἀγαποῦσε πολὺ κι' ή κρίση του δέν ἦταν ἀμερόληπτη. Δυστυχῶς ὅμως δέν ἐγνώριζα καὶ κανένα ἄλλον νά ζητήσω τὴ γνώμη του.

Κι' ὅμως, στο γαλακτοπωλεῖο ὅπου ἔτρωγα, εἶχα εὐκαιρίες νά κάμω γνωριμίες. Ἐτρώγαν ἐκεῖ καμμιά εἰκοσαριά νέοι, συγγραφεῖς, ζωγράφοι, ἀρχιτέκτονες ή λίγο ἀπ' ὅλ' αὐτά. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τώρα εἶναι διάσημοι καὶ τὰ ὀνόματά τους φηγοῦράρουν διαρκῶς στίς ἐφημερίδες.

Ἐκαναν μεγάλες συζητήσεις μεταξὺ τους καθημέρα καὶ με δέχτηκαν στὴν παρέα τους με πολλὴ καλοσύνη. Αλλά ἐγὼ ἤμουν δειλὸς καὶ δέ μιλοῦσα. Ακουγα μόνο με προσοχή.

Μαζί με τοὺς ἄλλους, ἦταν κι' ἕνας πού τὸν φώναζαν «Μπαγκαβάτ». Δέν ἦταν τὸνομά του αὐτό, ἀλλά ὁ τίτλος ἐνδὸς ἀπὸ τὰ ποιήματά του. Ο ποιητὴς ἦταν εἰδικὸς στὰ ἰνδικὰ ποιήματα καὶ μᾶς ἀπάγγελε ἕνα καθ' ἑβδομάδα.

Οἱ τίτλοι τους ἦταν ἀρκετὰ παράδο-ξοι. — Λακμασάνα, Δασαράθα, Μπρακεράτα, Βισθαμίτρα κλπ., — ἀλλά καὶ τὸ περιεχόμενό τους φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον, γιατί κάθε φορὰ πού τὰ διάβαζε, χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τίς ζητωκραυγές. Μερικοὶ ἔκλαιγαν καὶ σκούπιζαν τὰ δάκρυά τους με τίς πετούτες τους.

Εμένα ὅμως δέν μ' ἐνθουσίαζαν αὐτὲς οἱ φωνές κι' οἱ χτυπητὲς ὁμοιοκαταληξίες τοῦ περιέρχου αὐτοῦ ποιητῆ. Μού

φαίνεται μάλιστα πὼς κι' ὁ διπλανὸς μου, ἕνας γέρος λιγόλογος καὶ πάντα συλλογισμένος, εἶχε τὴν ἴδια ἰδέα γιά τὸ Μπαγκαβάτ. Ὁ διπλανὸς μου αὐτὸς ἦταν, καθὼς ἔλεγαν, ἕνας βαθὺς καὶ δυνατὸς φιλόσοφος, πού τὸν σεβόνταν ὅλοι· γι' αὐτὸ ή κρυφὴ μου ἐπιθυμία ἦταν νά τὸν γνωρίσω καὶ νά τοῦ δείξω τὸ ποίημά μου.

Ἐνα βράδυ τοῦ πρόσφερα στο τραπεζι μου ἕνα ρακί κι' ὁ φιλόσοφος δέχθηκε. Ἦπιαμε μαζί, μιλήσαμε γιά τὸ Μπαγκαβάτ καὶ γιά διάφορα φιλολογικὰ ζητήματα, καὶ μού φάνηκε ὅτι εἶχε πολὺ καλὲς διαθέσεις μαζί μου. Ἐκρίνα τότε κατάλληλη τὴ στιγμή κι' ἔδγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὸ χειρόγραφο μου. Ἐκεῖνος με κοίταξε με ἡρεμία καὶ τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἐτοιμαζόμουν ν' ἀρχίσω, μούπιασε τὸ χέρι καὶ μού εἶπε:

— Νέε μου, περιττὸ ν' ἀρχίσεις, πρὶν μού πῆς ποῖ εἶναι τὸ κριτήριό σου.

Εγὼ τὸν κοίταξα με στενοχώρια.

— Τὸ κριτήριό σου! ἔκαμε πιδ δυνατὰ ὁ φιλόσοφος. Πές μου ποῖ εἶναι τὸ κριτήριό σου;

Τὸ κριτήριό μου! Οὔτε εἶχα, οὔτε ἤξερα καλὰ-καλὰ τί θά πῇ αὐτό... Κοκκίνισα, σάστισα καὶ φαίνεται ὅτι ἐκεῖνος με κατάλαβε.

— Πῶς; εἶπε με θυμό. Δυστυχισμένε νέε, δέν ἔχεις κριτήριο!... Περιττὸ τότε νά μού διαβάσεις τὸ ποίημά σου... Εἴρω ἀπὸ πρὶν τί ἀξίζει!...

Ἦπτε δυὸ-τρία ποτηράκια κρασί ἀκόμη, πῆρε τὸ καπέλλο του κι' ἔφυγε.

Όταν εἶπα τὸ βράδυ τὴν περιπέτειά μου στο Ζάκ, ὁ καλὸς μου ἀδελφὸς ἔδωσε τίς φωνές.

— Ἀκούς ἐκεῖ τὸ βλάκα! Τί εἶναι αὐτὰ τὰ κριτήρια καὶ πού τὰ πούλανε, παρακαλῶ; Δέν τοῦλεγεσ ὅτι εἶναι ήλίθιος με περικεφαλαία;

Κι' ὁ καίμενος ὁ Ζάκ ἦταν κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του, γιά τὴν προσβολή πού εἶχε πάθει ή φιλολογικὴ παραγωγή τῆς οἰκογενείας μας.

— Ἀκου δῶ, Δανιήλ! μού εἶπε ὕστερα. Αφοῦ θέλεις νά διαβάσεις τὸ ποίημά σου, νά τὸ διαβάσεις τὴν Κυριακή, στοῦ Πιερότ.

— Στοῦ Πιερότ!... Τί λές, Ζάκ!

— Γιατί ὄχι; Ο ίδιος δέν καταλαβαίνει, ἀλλά ή Καμίλλη μπορεί νά νιώσει τὴν ἀξία του, κι' ή κυρία Τριμπόν, ξέρεις, εἶναι πολὺ διαδασμένη. Ὑστερα ὁ Πιερότ γνωρίζει κι' ἄλλους ἀνθρώπους μορφωμένους καὶ θά τοὺς καλέσει γιά τὴν περίστασι αὐτή... Θέλεις νά τοῦ κάμω λόγο;

Ἡ ἰδέα νά με κρίνουν οἱ Πιερότ κι' οἱ Λαλουέτ (οἱ πορσελανάδες, γιά τὸ Θεό!) δέ μ' ἐνθουσίαζε. Εἶχα ὅμως τόση μανία νά διαβάσω κάπου τοὺς στίχους μου, ὥστε δέχτηκα τὴν πρότασι τοῦ Ζάκ, κι' αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα μί-

λησε τοῦ Πιερότ. Αραγε ὁ Πιερότ κατάλαβε ἀκριβῶς τί τοῦ ζητοῦσαν; Ἀμφισβάλω. Πάντως ὅμως τοῦ τύχαινε μιὰ εὐκαιρία νά εὐχαριστήσῃ τὰ παιδιὰ τῆς Κυρίας κι' ὁ καλὸς ἀνθρώπος δέχτηκε δέχως νά διστάσει. Τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε κιόλας τίς προσκλήσεις.

Προσκάλεσε ὅ,τι ὑπῆρχε πιδ ἐκλεκτὸ στὸν κόσμο τῆς πορσελάνης. Κι' ὅλοι εἶχαν πάρει ἕνα ὕψος τόσο σοβαρὸ γιά νά κρίνουν τὰ ποιήματα πού ἔδ-κουγαν, ὥστε ὁμολογῶ ὅτι αἰσθάνθηκα βαθεῖα συγκίνηση ἔταν τοὺς εἶδα. Κάθισα μπροστὰ στοὺς κριτές μου, με τὴ ράχη στο πιάνο. Ὅλοι με κοίταζαν στὰ μάτι καί, μέσα στὴ βαθεῖα σιωπή, ἄρχισα με συγκίνηση τὴν ἀπαγγελία...

Τὸ ποίημά μου εἶχε τὸν τίτλο «Α-γροτικὸ Δράμα» κι' ἦταν πραγματικῶς ἕνα ἔμμετρο δράμα με κυριώτερα πρόσωπα τίς πεταλούδες, τὰ έντομα, τὰ πουλιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΨΩΜΕΝΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ἡ μητέρα ἀνησύχησε καὶ πῆγε στον ἱερέα.

— Θά ξαγρυπνήσω κοντὰ σου ἀπόψε, τῆς εἶπε, καὶ θά ρωτήσω τὸ μικρὸ φάντασμα' ξέρω τὰ λόγια πού πρέπει νά λέμε στὰ θῶα πνέματα.

Ο Χάνς πρόβαλε τὴν ὀρισμένη ὥρα κι' ὁ ἱερέας τὸν βίασε νά πῇ τί τὸν βασάνιζε στον πέρα κόσμο.

— Εἶναι αὐτὰ τὰ ψωμένια παπούτσια πού με τυραννοῦν καὶ μ' ἐμποδίζουν ν' ἀνεθῶ τὴ διαμαντένια σκάλα τοῦ Παραδείσου. Ἀσήκωτα τὰ νιώθω στὰ πόδια μου! Σὰ βαρεῖες χάλκινες μπόττες. Δέ μπορῶ ν' ἀνεθῶ παρὰ τρία σκαλιά, καὶ πόσο πικραίνουμαι, γιατί βλέπω ἐκεῖ πέρα, πάνω σέ μιὰ νεφέλη, μιὰ συντροφιά ἀπὸ ὁμορφα Χερουβείμ με τὰ ρόδινα φτερά τους, πού με φωνάζουν νά παίξω. Στὰ χέρια τους κρατοῦν ἀσημένια καὶ χρυσὰ παιχνίδια.

Αφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Χάνς χάθηκε· κι' ὁ ἱερέας, πού ή μητέρα τοῦχε κάνει τὴν ἐξομολόγησή της, τῆς εἶπε:

— Ἐκανες ἕνα μεγάλο κρῖμα' μόλυγες τὸ καθημερινὸ ψωμί, τᾶξιο ψωμί, τὸ ψωμί τοῦ καλοῦ Θεοῦ, τὸ ψωμί πού ὁ Χριστὸς στο στερνὸ του δεῖπνο διάλεξε γιά νά παρουσιάσῃ τὸ Σῶμα Του. Κι' ἀφοῦ ἀρνήθηκες μιὰ φέτα στο φτωχὸ πού πρόβαλε στο κατώφλι σου, ἔφτιαξες παπουτσάκια γιά τὸ παιδί σου. Πρέπει ν' ἀνοιξοῦμε τὴν κάσσα, νά τραβήξουμε τὰ παπουτσάκια καὶ νά τὰ κάψουμε στὴ φωτιά πού ὅλα τὰ ἐξαγνίζει.

Ο ἱερέας, ή μητέρα κι' ὁ νεκροθάφτης πῆγαν στο κοιμητήρι. Με τέσσερις σκεπαρινιές ἔδγαλαν τὸ φέρετρο, τὸ

ἀνοιξαν. Ο Χάνς ἦταν ξαπλωμένος μέσα ὅπως τὸν εἶχε βάλει ή μητέρα του, μὰ ή μορφή του εἶχε μιὰν ἔκφραση ἀνείπωτου πόνου.

Ο ἱερέας τράβηξε ήσυχα ἀπ' τὰ πόδια τοῦ νεκροῦ τὰ ψωμένια παπουτσάκια, καὶ τᾶκαψε μόνος του στὴ φλόγα ἐνὸς κερικοῦ, ψιθυρίζοντας μιὰ προσευχή.

Όταν ήρθε ή νύχτα, ὁ Χάνς πρόβαλε γιά στερνὴ φορὰ στὴ μητέρα του. Μὰ τώρα ἦταν χαρούμενος, ρόδινος, γελαστός. Δίπλα του πετοῦσαν δυὸ Χερουβείμ, ποῦχαν γίνεῖ κιάλα φίλοι του. Εἶχε φωτεινὲς φτερούγες κι' ἕνα διαμαντένιο διάδημα.

— Ω, μαννούλα, τί εὐτυχία!... Τί ἀπόλαυση!... Πόσο εἶναι ὁμορφοὶ οἱ κῆποι τοῦ Παραδείσου!... Παίζουμε ὁλοένα κι' ὁ καλὸς Θεὸς ποτέ δέ μᾶς μαλώνει...

.....

Τὴν ἄλλη μέρα, ή μητέρα ξαναβρήκε τὸ γιό της στον οὐρανό, γιατί πέθανε μόλις γλυκοχάραζε ή αὐγή, με τὸ μέτωπο σκυμμένο στο ἀδειανὸ λίκνο.

(Théophile Gautier) ΑἴΜΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΠΡΩΊΝΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

Σήμερα γύρο μου σιωπὴ με δένει, καὶ μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία τραντάζει με γιά ὅ,τι ἀγαθὸ, πού μ' ἀγαπάει σάν ἀδερφὸ στὴ δυστυχία.

Καὶ σέ, πνοή μου ἀκριβή, σέ δίνω τούτῃ τὴ στιγμή σ' αὐτὴ πονεῖ με. Μὰ τί διάθεσι ἀγαθὴ με βόηκε τοῦτο τὸ πρῶ; Καλὸς πού εἶμαι!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

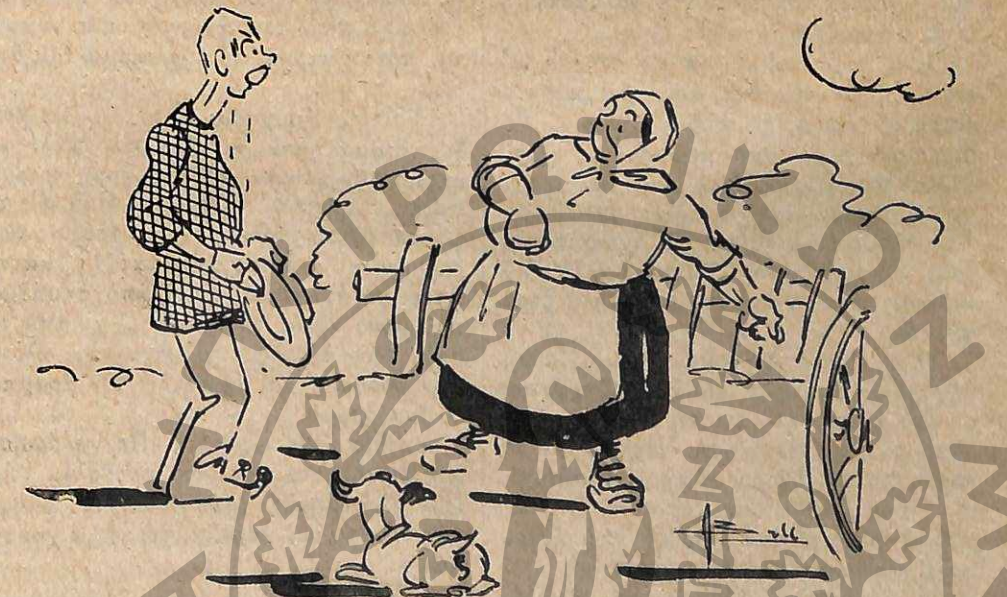
ΣΠΙΡΤΟ ΜΟΝΑΧΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Ο καίμενος ὁ Ἀκεψιμὰς τὸ παραδέχτηκε. — Ἐχεις δίκιο, μάννα! εἶπε. Ἐπρεπε νά δέσω τίς ρόδες με σκοινὶ καὶ νά τίς τραβήξω νά κυλήσουν. Αλλά δέ μούκοψε τὸ ξερό μου!

Ἡ κυρὰ-Γιάνναινα συγκινήθηκε. — Μὴ λές ξερό τὸ κεφάλι σου, παιδί μου! εἶπε. Εἶναι πολὺ χλωρό, έννοια σου, κόβει καλά, κι' αἶμα προσέχεις, ἐσὺ τὰ καταλαβαίνεις ὅλα!

— Ναί, μάννα, εἶπε ὁ Ἀκεψιμὰς· ἄλλη φορὰ θά προσέχω. Κι' αὐτὸ πού ἔκανα σήμερα, δέ θά τὸ ξανακάνω.

— Μπράβο, παιδί μου! φώναξε ή κυρὰ-Γιάνναινα. Καὶ τώρα, αἶμα ξεκουραστῆς λιγάκι, πήγαινε στῆς θεῖς σου νά σοῦ δώσῃ τὸ κρέας. Ἐσέρις, σήμερα ἔσφαξε τὸ μοσχάρι της καὶ μού φύλαξε καὶ μένα ἕνα καλὸ κομμάτι, γιά νά περάσουμε τίς γιορτές. Ἐννοεῖς ὅμως, θά τῆς τὸ πληρώσω...

— Ἐννοῶ, μητέρα, ἐννοῶ. Καὶ θά πάω ἀμέσως.

— Νά πᾶς, παιδί μου. Κοίταξέ μόνο μὴν τὰ καταφέρεις πάλι σάν τίς ρόδες.

— Ὅχι, ὄχι, μὴ φοβάσαι! φώναξε ὁ Ἀκεψιμὰς.

Κι' ἀφοῦ ξεκουράστηκε λίγο, ξεκίνησε νά πᾶν στῆς θεῖς του γιά τὸ κρέας.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Ο κ. Περνιά ήταν από δυο χρόνια διοικητής μιάς επαρχίας της γαλλικής αποικίας του Αννάμ. Ο κ. Υπουργός τον θεωρούσε έναν από τους καλύτερους υπαλλήλους κι' έδειχνε πάντα το θαυμασμό του, γιατί στην επαρχία αυτή οι κάτοικοι πλήρωναν πρόθυμα τους φόρους και πολλά γίνονταν χρήσιμα έργα.

Βέβαια, ο κ. Περνιά, για να φέρει τα καλά αυτά αποτελέσματα, δεν καθόταν με σταυρωμένα τα χέρια. Βρισκόταν διαρκώς στο πόδι, και το γκρίζο «τορπέδο» του έτρεχε ολοένα στα διάφορα σημεία της επαρχίας... 'Όστόσο, έβρισκε καιρό να διασκεδάσει με μιά σχολία, που του είχε γίνει αληθινό πάθος: το κυνήγι. Κάθε Σάββατο, έφευγε από την πρωτεύουσά του κι' έστηνε μιά σκηνή μέσα στο δάσος. Μόλις νύχτωνε, άναβε μιά ειδική συσκευή με προβολέα από άσετυλίνη, κι' έφριχνε το φως της πάνω στις δαχτυλωτές φτέρες και στους γκριζούς κορμούς των δέντρων. Κρυθόταν ύστερα στους πυκτούς θάμνους και περίμενε.

Ξαφνικά, δυο φωτεινά σημεία ξεχώριζαν. Κάποιο ζώο στεκόταν και κοίταζε. Γιατί όλων των ζώων τα μάτια, (έκτος από το ανθρώπινο και το χόιρου,) έχουν φωσφόρο. Σε τέτοιες στιγμές φτάνει να σκοπέψει κανείς ανάμεσα στα δυο λαμπερά σημάδια, για να σκοτώσει σίγουρα το ζώο.

Ένα πρωί, οι ιθαγενείς πήγαν κι' είδοποίησαν τον διοικητή, ότι κάποια τίγρη τριγύριζε έξω από το χωριό. Τό θηρίο φαινόταν και πεινασμένο, γιατί έκλεβε άρνιά, γουρούνια, και την περασμένη νύχτα είχε αρπάξει ένα βώδι. Είχαν παρακολουθήσει τα άχνάρια του έως την άρχή του δάσους· άλλ' από κει και πέρα χάνονταν μέσα στα ξερά φύλλα.

Ο κ. Περνιά χάρηκε πολύ μ' αυτή την ώραία ευκαιρία, κι' άμέσως φόρτωσε στο αυτοκίνητό του τη σκηνή και τα όπλα του, και ξεκίνησε. Έφτασε με το σούρουπο στο δάσος, άφησε τ' αυτοκίνητό του στο σωφές και πήρε έναν άραμπά, μαζί μ' ένα χωρικό που ήξερε καλά τα κατατόπια του δάσους.

Ο διοικητής ανέβηκε στο πρωτόγονο αυτό άμάξι. (φαντασθήτε, ρόδες από σανίδες γεμάτες, χωρίς άχτίνες και κενά,) και τα δυο βώδια ξεκίνησαν άργά-άργά. Ο φωτεινός προβολέας έφριχνε πάνω στα κλαριά ένα άσπροκίτρινο φως. Ξαφνικά, φάνηκαν δυο μικροί κόκκινοι κύκλοι: κάποιο έλάφι που τό τράβηξε το φως.

Ο κυνηγός σημάδεψε κι' άμέσως άκούστηκε ένας πυροβολισμός, που αντί-λάλησε σά βουητό μέσα στο δάσος. Άκολούθησαν τες στάλες από το αίμα και

βρήκαν το ζώο να ξεψυχά κάτω από μιά φτέρη. Τόδεσαν στο πίσω μέρος του άραμπά, και ξεκίνησαν πάλι με τα βώδια βήματα των βωδιών.

Έώρα όμως, τα βώδια τέντωναν τ' αυτιά τους και μύριζαν άνήσυχτα τον άέρα. Μέσα στη σιωπή της νύχτας, το αίμα του έλαφιού έτρεχε στάλα-στάλα πάνω στα ξερά φύλλα. Τα βώδια φαίνονταν πολύ ένκευρισμένα. Σταμάτησαν μονομιάς, τρέμοντας πάνω στα πόδια τους, κι' έβγαλαν κάτι μουκανητά γεμάτα άπελπισία. Δεν είχαν τη δύναμη να προχωρήσουν, μ' όλο που ο οδηγός τα χτυπούσε άλυπητα. Άξαφνα, από πίσω άκούστηκε ένας τρομερός βρυχηθμός, ο βρυχηθμός του θηρίου που γυρεύει τροφή.

Η τίγρη είχε μωριστεί το αίμα που έσταζε από τον άραμπά, κι' έτρεχε από πίσω, σακίζοντας ξύλα και κλαριά στο διάβα της. Ο διοικητής, με την καρμπίνα στο σημάδι, έψαχνε του κάκου μέσα στα σκοτάδια· αλλά τίποτα δέ φαινόταν στο φως του προβολέα. Τα πυκνά φύλλα φαίνεται πως έκρυβαν τα μάτια της τίγρης.

Τότε τα βώδια έρμησαν σάν τρελλά μπροστά τους κι' έτρεχαν μ' ένα βαρύ και βιαστικό τρέξιμο, ενώ ο άραμπάς τιναζόταν και χοροπηδούσε πάνω στα έμποδια του δρόμου. Ο κ. Περνιά κι' ο οδηγός είχαν πιαστεί σφιχτά στις σανίδες για να μ'ήν πέσουν, και περίμεναν με τρόμο το τέλος αυτού του εφιάλτη, ενώ από πίσω τους άκουγόταν, πότε κοντά, πότε μακριά, το ούρλιασμα του θηρίου...

Ύστερα ήσυχασαν όλα... Τα βώδια σταμάτησαν κι' άρχισαν πάλι να περπατούν ήσυχα. Οι δυο κυνηγοί κοίταζαν περίεργα το δάσος. Ποι έίχαν φτάσει με το τρελλό εκείνο τρέξιμο των βωδιών; Ο γέρος άρχιμπατζής κατάφερε να οδηγηθεί καλά από σημάδια, που μόνο αυτός τ' ήξερε, (λ.χ. από τα βρώα των δέντρων κι' από την κλίση των κορμών,) και να βγάλει τον άραμπά σ' ένα δρόμο.

Σχεδόν άμέσως, ο κ. Περνιά άφησε μιά φωνή. Στο φως του προβολέα του, είδε να λάμπουν εκεί κάτω στο βάθος του δρόμου δυο μεγάλα, τεράστια χρυσά μάτια.

— 'Η τίγρη! είπε.

— Αυτή είναι! είπε κι' ο οδηγός

Ο διοικητής σημάδεψε και πυροδότησε ανάμεσα στα δυο φωτεινά σημάδια.

Άλλά τότε άκούστηκε μιά ανθρώπινη φωνή... Ο κ. Περνιά έρμησε άνήσυχος να ιδεί τί είχε συμβεί, — κι' είδε ότι με τη σφαίρα του είχε τρυπήσει καταιμίες... τη μηχανή του αυτοκινήτου του! Ο σωφές έτρεμε όλόκληρος ακόμα κι' είχε χάσει τη μιλιά του. Πώς γλύτωσε κι' αυτός!

Τα βώδια, βλέπετε, είχαν κάμει βόλ

τα κι' είχαν ξαναγυρίσει στο δρόμο του χωριού, όπου ο κ. Περνιά είχε αφήσει τ' αυτοκίνητό του. Κι' είχε πάρει την άντανάκλασή του προβολέα του πάνω στα φανάρια του αυτοκινήτου για μάτια θηρίου!

(Από το γαλλικό)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Ο ΓΕΝΙΤΣΑΡΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Έκείνο το βράδυ, στο τραπέζι, είχαν ψάρια. Ήταν από τα πιό νόστιμα και τα πιό φρέσκα σαφρίδια που είχαν φάει ποτέ. Τα πέτυχε ο κύρ-Νικόλας το μεσημέρι, γυρίζοντας σπίτι. Εκεί που πήγαινε, λέει, στην προκουαία, βλέπει ένα γεροντάκι, που σήκωνε στον ώμο του ένα πελώριο καλάμι. Στο άλλο χέρι βαστούσε ένα καλάθι. 'Ε, λοιπόν, μέσα σ' αυτό το καλάθι ήταν τα σαφρίδια! Ο κύρ-Νικόλας τ' άγόρασε από το γέρο δσα-δσα. Φρέσκο ψάρι, της ημέρας, που να το πετύχης! Ούτε μιά φορά το χρόνο.

Η γυναίκα του όμως, είτε για να τον πειράξει, είτε γιατί ήταν πειραγμένη ή ίδια επειδή δεν τα μαγειρεύε όπως ήθελε κείνη, — πλακί, — του έλεγε πως τον γελάσαν, όπως πάντα, και πως τα ψάρια που ξεψάχνιζαν τώρα, ήταν τουλάχιστο μιάς έβδομάδας και τα είχαν στον πάγο. Σιγά να μ'ήν ήταν ενός μηνός! Ο κύρ-Νικόλας το έπερνε στα σοδάρα κι' επέμενε πως ήταν φρέσκα. Από ψαρά-άνθρωπο τα πήρε, που βαστούσε και καλάμι, τί διάβολο! Δεν μπορεί παρά να τα έπιασε το ίδιο πρωί. — Μπά! και τί πως βαστούσε καλάμι; Έλεγε ή γυναίκα του. Μπορούσε νατάν και μπακάλης και φουρνάρης, και να βαστούσε καλάμι. Το ράσο δεν κάνει τον παπά, — το καλάμι δεν κάνει τον ψαρά, ήθελε να πη ή κυρά-Ρήνη.

Σ' όλη αυτή την ιστορία, ο κύρ-Νικόλας έφταιγε. Γιατί έλεγε, πως καλά ήταν ψαρούσουπα, καλά ήταν πλακί, μα πολύ καλύτερα ήταν τηγανητά. Τρελάι νόταν για ψάρι τηγανητό! Κι' επειδή ήταν ο άρχηγός της οικογένειας, τα ψάρια γίνανε τηγανητά. Ένώ αν γινόνταν πλακί, μπορούσε να έλειπε ή συζήτηση.

Όπωςδήποτε, ήταν και δυο που τρώγανε χωρίς ν' άνακατεύονται: ο Πέτρος κι' ή Ελένη. Ο Πέτρος ήταν δεκάξη χρονών παληκάρι, «γυμνασιόπαις», που μόλις τελευταία άρχισε να πέρνει τον τίτλο του «υπαρχηγού» της οικογένειας και ν' άκουνε κι' α' του νοού τη γνώμη. Η Ελένη ή καίμενη, ή αδελφή του, που ήταν τρία χρόνια μικρότερή του, δεν είχε κανένα τίτλο. Γνώμη όμως είχε, και πολλές φορές πιό σοφή απ' του άδελφού της.

Στο τραπέζι, λοιπόν, τρώγανε τέσσε-

ρις. Άλλά και κάτω απ' το τραπέζι τρώγαν άλλοι τέσσερις: ή κυρά-Φρίσσα με τα τρία παιδιά της, τα δυο άγόρια και το ένα κορίτσι... Η διαφορά ήταν που αυτοί που τρώγανε κάτω απ' το τραπέζι, τραγουδούσαν κιόλας. Τό τραγούδι τους έφθανε σ' αυτούς που τρώγανε άπάνω, και θά ύψωνόταν άσφαλώς ίσαμε τον ούρανό, αν δεν ύπήρχε το ταβάνι. Ήταν ένας γλυκύτατος ύμνος για τη μωριδιά του ψαριού, που άρχιζε έτσι:

Σε γνωρίζω απ' την ψαρίλα,
Μωριδιά μου μαγική,
που καρδιών άνοίγεις φύλλα
και την όρεξη πολύ!

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη
των ψαριών τα τρυφερά,
κι' είτε όμή, είτε ψημένη,
χαίρε, ό, χαίρε, Μωριδιά!

Τόν ύμνο αυτό τόν φέλιαν δέ ντουέτο, τριό ή κουαρτέτο. Πού νάταν κι' ο άντρας της κυρά-Φρίσσας, το θηρίο, να τραγουδούσε μπάσο! Τότε νάκουγες άρμονία. Άλλά κι' έτσι που ήταν, τα καταφέρνανε θαυμάσια. Τα νιαουρίσματά τους κλείνανε τόσο πάθος, ώστε κι' αυτός ο κύρ-Νικόλας, που είχε την πιό σκληρή καρδιά, συγκινιόταν κι' έφριχνε κάπου-κάπου κανένα κόκκαλο ή κεφάλι ψαριού μέσα στη φαγιάντσα που είχαν βάλει μπροστά στην κυρά-Φρίσσα και τα γατάκια της, για να μ'ήν λερώνουν το πάτωμα.

Οι όχτ'ω που σχημάτιζαν τις δυο οικογένειες, είχαν άποφάει. Ο κύρ-Νικόλας, ευχαριστημένος, — και ποιός δεν είναι άμα είναι χορτάτος; — κατέβαζε το κρασάκι του, το «ξεπλυντήριο» όπως τότε λεγε, σιγά-σιγά για να το καταλαβαίνει καλύτερα. Η κυρά-Ρήνη ταχτοποιούσε τατηρούνια, έβαζε το ένα πιάτο μέσα στ'άλλο. Η Ελένη δίπλωνε την πετσέτα της. Κι' ο Πέτρος άξαφνα άνοιξε το στόμα του. Δεν ήταν ή πρώτη φορά. Πρίν λίγη ώρα τάνοιγε και τ'όκλεινε, για να μασσά όμως. Τώρα το άνοιξε για να μιλήσει. Κι' άρχισε έτσι:

— Φαντάσου, μαμμά, να γεννιόμουνά την εποχή της Τουρκοκρατίας, πρίν από την Επανάσταση!

Ο Πέτρος εξακολουθούσε να λέη τους γονείς του μαμμά και μπαμπά, όπως όταν ήταν μικρός. Μόνο σάν ήταν ξένοι μπροστά και φοβόταν μ'ή τον κοροϊδέψουν, τούς έλεγε μητέρα και πατέρα. Μα και τότε δεν τούς μιλούσε ποτέ στέν πληθυντικό. Νόμιζε πως αν έβαζε το σιχαμερό «σείς» στη μέση, θά γινόνταν ξένος που μιλεί σέ ξένους κι' όχι στους δικούς του. Τού φαινόταν πως θάκανε τον ευγενή εις βάρος της Αγάπης. Τέτοια ψευτο-ευγένεια δεν την ήθελε, αλλά ούτε κι' οι γονείς του θά το ή την επέτρεπαν. Πολλές φορές άκουσε τον πατέρα του να λέει πως ή καλή άνατροφή δεν άρχίζει από το «σείς»

κι' από το «σας», και να φέρνει παραδείγματα...

Άλλά τί ήθελε να πη με την Τουρκοκρατία του ο Πέτρος; Όλοι τον κοίταζαν με περιέργεια.

— Ναι, μαμμά, εξακολούθησε τότε δεν θά ύπήρχα ίσως για σένα...

— Χριστός και Παναγιά! Έκαμε ή μητέρα. Τί είναι αυτά που λές;

— Και σύ, Ελένη, δέ θά είχες άδελφό.

Αυτά τα λόγια συγκίνησαν τόσο πολύ και τις δυο, που κόντεψαν να δακρύσουν. Μά ο κύρ-Νικόλας, φαίνεται, είχε πιό σκληρή καρδιά... Ο Πέτρος εξακολούθησε:

— Γιατί τότε ήταν το «παιδομάζωμα». Κι' όσο και να μ' έκρυδες, μαμμά, μιά μέρα οι Τούρκοι θά με μάθαιναν, και θά μπαίνανε στο σπίτι μας να με πάρουν, μωρό ακόμα ίσως. Έσύ θάκλαιγες, θά μ' έσφιγγες στην άγκαλιά σου. Θά παρακαλούσες, θά γονάτιζες μπροστά στους άιμοβόρους. Ο μπαμπάς ίσως θά έλειπε, ίσως θά ήταν μπροστά, μά δεν θά μπορούσε να κάμει τίποτα. Θά τόν κρατούσαν με την κόψη ενός γιαντιανιού στο λαιμό, έτοιμοι να τόν σφάξουν στην παραμικρή αντίσταση. Έσύ θά πάλευες. Θά σέ έσχίζαν, θά σέ πλήγωναν, θά μ' έπερναν απ' τα χέρια σου στο τέλος. Θά περφετες κουρελιασμένη, ματωμένη, μισοπεθαμένη. Θάθελες ίσως να κλείσεις τα μάτια σου για πάντα, — μά θά τα ξανάνοιγες σάν άκουγες τις σπαραχτικές φωνές μου, που θάρχόνταν άπέξω. Θά καταλάβαινες τότε πως οι Τούρκοι με πήραν και φεύγουνε. Πώς θά μπορούσες να με χαριετήσης για τελευταία φορά; Δεν θά είχες τη δύναμη να συρθείς ως το παράθυρο... Ο μπαμπάς τότε θά κουνιόταν απ' τη θέση που θά ήταν καρφωμένος, και θάρχόταν να σέ σηκώσει και να σου μιλήσει. Άλλά θά αισθανόταν τον έαυτό του πολύ άδύνατο, δεν θά μπορούσε να σταθή. Θά γονάτιζε κοντά σου και θά κλάιγατε μαζί.

«Θά περνούσαν λίγα χρόνια. Θά ήταν για να φέρης στον κόσμο κι' άλλο παιδί... Με τί πόνο θά προσευχόσουν και θά παρακαλούσες το Θεό να ήταν κορίτσι! Θά γεννιόταν ή Ελένη. Θά έκλαιγες τότε από χαρά, μά γρήγορα θά δάκρυά σου θά γινόνταν πάλι δάκρυα θλίψης σά θά θυμόσουν το παιδί που είχες χάσει, — έμένα!

«Θά περνούσαν κι' άλλα χρόνια. Έγώ θά είχα μεγαλώσει. Θά ήμουν, πές, δεκάξη χρονώ. Θά ζούσα σ' ένα στρατόπεδο μαζί με άλλα παιδιά της ηλικίας μου. Θά γυμναζόμουν στο τουφέκι, στο σπαθί, στην ίππασία. Θά γινόμουν καλός καβαλάρης!

«Έκεί, στο στρατόπεδο, θά μ' άς διηγόνταν οι γεροντότεροι ιστορίες για λεηλασίες, για σφαγές, γι' άρπαγές... Και θά χτυπούσε ή καρδιά μου από ά-

νυπομονησία: τότε κι' έγώ θά έφθανα να κάμω τα ίδια, να δοξαζόμουν ανάμεσα στους γενίτσαρους;...

«Θά περνούσαν ακόμα χρόνια. Μιά νύχτα θά κατασκηνώναμε έξω απ' το χωριό σας, ποιός ξέρει για ποιά αίτία... Την άλλη μέρα θά μπαίναμε μέσα και θά το καίγαμε. Θά σφάζαμε δσους βρισκαμε. Θά τύχαινε να μ'ήν στο σπίτι σας. Θά με γνώριζες, μαμμά; Όχι, δεν θά φανταζόσουν!... Θά ήταν ο μπαμπάς, ή Ελένη και σύ. Θά όρμούσα φωνάζοντας «άπιστε, γκιαούρ!» και με το γιανταγιά μου θά το έπαιρνα το κεφάλι! Έσύ κι' ή Ελένη θά μένατε μαρμαρωμένες από τη φρίκη. Τα μάτια μου τότε θά πεφταν στην Ελένη. Και θά την έπαιρνα σκλάβά μου!»

Ο Πέτρος έδω σταμάτησε. Είδε την Ελένη που χαμογελούσε μέσα απ' τα δάκρυά της σά να του λέγε: «Σκλάβά του άδελφού μου! Σπουδαίο πράγμα!»

Η κυρά-Ρήνη όμως είχε πολύ ζωηρή φαντασία. Ένόμιζε πως βρισκόταν σ' εκείνη τη μακρινή εποχή και πως όλα αυτά που έλεγε ο Πέτρος, έγιναν πραγματικώς. Κι' έκλαιγε με τα σωστά της! Κι' ή Ελένη, που έδλεπε τη μητέρα να κλαίη, μπορούσε να μ'ήν κλάψη; Μά κι' ο Πέτρος, σάν είδε τ' άποτέλεσμα που είχε ή ιστορία του, δεν μπόρεσε να κρατήσει τα δάκρυα. Μόνο ο κύρ-Νικόλας, που είχε, φαίνεται, πιό σκληρή καρδιά, δεν έκλαψε. Κάτι όμως τον έπνιγε στο λαιμό και μωρμούριζε, πως το μόνο κακό που έχουν τα ψάρια, είναι τα κόκκαλα και τα κοκκαλάκια τους. Τέλος, σάν είδε πως δεν μπορούσε να κρυφτεί, άφησε κι' αυτός δυο δάκρυα: ήταν πολύ όκονόμος. Άμέσως όμως τα σκούπισε και φώναξε:

— Μά τί έχετε; Γιατί κλαίτε; 'Α, ναι... αυτός ο μασκαράς... Δέ μ'ήν λές έσύ, που σου κατέθηκε, πως σου ήρθε να μ'ας θυμίσης τούς Τουρκαλάδες και τούς Γενίτσαρους στα καλά καθούμενα;

— Σήμερα ο καθηγητής μ'ας είπε να γράψουμε μιά έκθεση με θέμα «Οι Γενίτσαροι», άποκρίθηκε ο Πέτρος.

— Και μ' αυτό;

— Νά, μ' αυτό, όλη την ώρα που έτρωγα τα σαφρίδια, συλλογίζόμουν τούς Γενίτσαρους και το παιδομάζωμα.

— Χμ, κατάλαβα. Δεν έχω όρεξη όμως να ξαναχάσω το κέφι μου. Μ'ή μ'ή ξαναγίνης, κακόμοιρε, Γενίτσαρος, γιατί θά σέ κάνω να θυμηθής τα μικράτα σου! Ψί, ψί, Φρίσσα!... Ποι είναι, να της δώσουν κι' αυτά τα κόκκαλα;

Μά ή Φρίσσα δεν είχε πιό ανάγκη: ροχάλιζε χωνεύοντας στη ζεστή της γωνιά, στην κουζίνα. Δίπλα της τα τρία γατάκια κοιμόνταν άγκαλιασμένα κι' ευτυχισμένα.

ΣΤΑΜΟΣ ΣΑΝΘΙΠΠΟΣ

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τὸ δέχομαι μ' ὀλη μου τὴν καρδιά!

Τὸ πρόσωπο τοῦ παπᾶ ἀκτινοβολεῖ σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε ὁ θεῖος Βαρνάβας, βρίσκοντας ὅτι ὁ φίλος του βιάζεται πολὺ νὰ χαρῇ γιὰ τὴν συμφιλίωσή τους, σπεύδει νὰ προσθέσῃ:

— Πραγματικῶς, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουμε τίς συνηθειές μας παρὰ γιὰ ἓνα μικρὸ διάστημα. Ἡ διαμονὴ τῶν παιδιῶν ἐδῶ εἶναι προσωρινή. Τίποτα λοιπὸν τὸ ὀριστικὸ γιὰ μᾶς...

Τὰ παιδιὰ ἐλπίζανε περισσότερα, ἀλλὰ ἓνα νεῦμα τοῦ παπᾶ τοὺς ἐπιβάλλει σιωπὴν.

— Νύχτωσε, λέει ὁ ἀγαθὸς ἱερωμένος, πρέπει νὰ πηγαίνω!

— Πηγαίνετε νὰ ξεβγάλετε τὸν κύριο ἐφημέριο ὡς τὴν εἴσοδο, λένε οἱ θεῖοι στὰ παιδιὰ. Ἐμεῖς ἔχουμε νὰ συνεννοηθοῦμε γιὰ τὰ ζητήματά σας.

Καὶ νὰ πῶς, στὸ τέλος τῆς εὐτυχισμένης αὐτῆς ἡμέρας, ποὺ ἄρχισε τόσο ἄσχημα, τὰ παιδιὰ συνοδεύουν τὸ γέρο παπᾶ, ἐνῶ ὁ θεῖος κι' ἡ θεὰ μπαίνουν στὸ σπῖτι συζητώντας, σὰ δυὸ καλοὶ φίλοι.

Ὁ παπᾶς συγκαίρει τοὺς μικροὺς τοῦ «βοηθοῦς» καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴ βοήθειά τους. Τοὺς βεβαιώνει ὅτι, ἂν ἐξακολουθήσουν νὰ εἶναι καλοὶ καὶ φρόνιμοι, θὰ ἐπιτύχουν δίχως ἄλλο. Ἀποχαιρετᾷ ὁμως γρήγορα τοὺς μικροὺς τοῦ φίλους κι' αὐτοὶ γυρίζουν στὸ σπῖτι τρέχοντας.

Ἦταν κιόλας ἀργά, ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ εἶχε φθάσει. Τὰ παιδιὰ τρέχουν στὴν τραπεζαρία. Τί ἐκπλήξη! Δὲν ὑπάρχει πιά παραβάν.

Ἡ μᾶλλον τὸ παραβάν εἶναι διπλωμένο κι' ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο, καὶ τὰ δυὸ τραπέζια ἐνωμένα. Εἶναι τὸ νέο σύστημα ποὺ μπήκε σ' ἐφαρμογὴ Ζωηρὴ χαρὰ ζωγραφίζεται σ' ὅλων τὰ πρόσωπα.

— Τώρα εἴμαστε μιὰ οἰκογένεια μονάχα! ὦ, τί εὐτυχία, θεὰ Ἀγλαΐα!

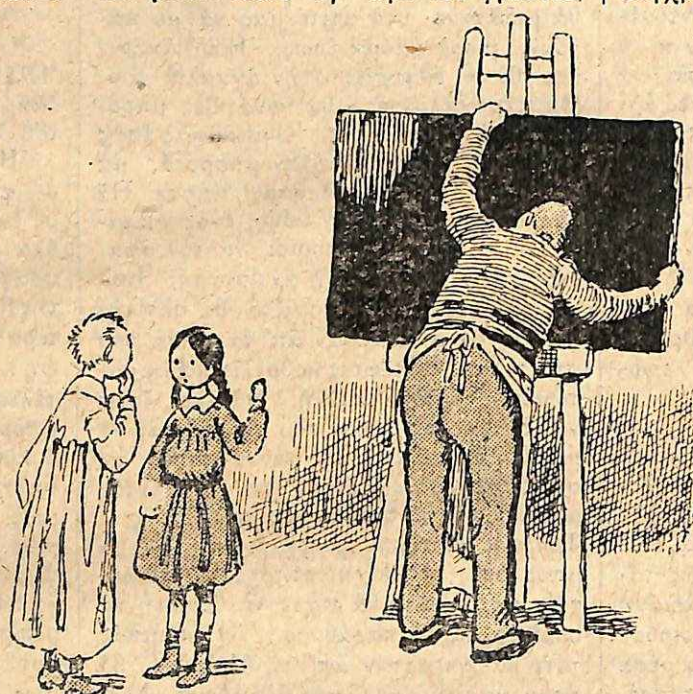
Ἡ θεὰ Ἀγλαΐα χαμογελά στὶς νέες ἀνιψιές της, ποὺ σφίγγονται κοντὰ της. Κι' αὐτὴ φαίνεται εὐτυχισμένη, ἀλλὰ δὲν λέει τίποτα. Ἐξ ἄλλου τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται μιὰ χοντρή φωνή, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς πόρτας, ποὺ κάλει χμ! χμ! καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ὅλοι γίνονται σοβαροί.

— Στὸ τραπέζι! λέει ὁ θεῖος Βαρνάβας.

Κάθεται στὴ μὴν ἄκρη τοῦ τραπέζιου, κι' ἡ θεὰ Ἀγλαΐα στὴν ἄλλη, ἔχοντας ἀπὸ κάθε πλευρὰ τῆς τὸν Ζοζὸ

κι' τὴν Ἑλενίτσα. Ὁ Πέτρος κι' ὁ Παῦλος κάθονται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ θεῖο, ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Μαгдаληνὴ δίπλα στὴν ἀδελφὴ τους κι' ὁ Γιαννάκης ἀπέναντι. Ἐτσι μοιρασμένοι, οἱ μεγάλοι ἔχουν τοὺς μικρότερους δίπλα τους καὶ μποροῦν νὰ τοὺς προσέχουν καλύτερα.

Τὸ γεῦμα εἶναι πολὺ ἤρεμο, γιὰτὶ καθένας αἰσθάνεται ἀκόμη ζωηρὸς τίς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας. Τὰ παιδιὰ οὔτε προσέχουν σήμερα τί φαγητὰ τρῶνε. Ὁ θεῖος Βαρνάβας σερβίρει καὶ κανέναν δὲν μιλεῖ. Μόνο τὴν ὥρα τοῦ φρουτοῦ,

«Ένας παλιὸς μαυροπίνακας...» (Σελ. 546, στ. γ')

ἡ θεὰ Ἀγλαΐα ἐπιτρέπει στὰ παιδιὰ νὰ παίξουν ὡς μισὴ ὥρα στὴν αὐτὴ προτοῦ ν' ἀνεδοῦν στὰ δωμάτιά τους.

Τὰ εἰκοσι αὐτὰ λεπτὰ τὰ περνοῦν τὰ παιδιὰ κουβεντιάζοντας. Ἐγιναν τόσα σημαντικὰ γεγονότα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ποὺ δὲν μποροῦν παρὰ νὰ τὰ σχολιάσουν. Κι' οἱ συζητήσεις ἀκόμη δὲν ἔχαν τελειώσει, ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ γυρίσουν σπῖτι.

Προτὸ ὁμως νὰ ποῦν τὴν καληνύχτα καὶ νὰ χωρισθοῦν, τὰ παιδιὰ μαζεύονται καὶ πάλι ἀπὸ τὴ θεὰ Ἀγλαΐα στὴν τραπεζαρία, κι' ἐκεῖ ὅλοι μαζί λένε μιὰ προσευχή. Ὑστερα ἀπ' αὐτὴν ἀνεβαίνουν στὰ δωμάτιά τους.

Ἀλλὰ κι' ἄλλος νεωτερισμός: τ' ἀγόρια σήμερα τὰ προσέχει ὁ Σουλπίκιος, ἀφίνοντας τὴν Πουλχερίαν ν' ἀναπαυθῇ λιγάκι. Καὶ ὑπὸ τὴ δική του ἐπιτήρηση, ποὺ χωρὶς νὰ εἶναι ἄγρια, εἶναι ὁμως ἀδυστηρή, τὰ ζωηρὰ ἀγόρια δὲν τολμοῦν νὰ

κάνουν οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀταξία...

Τὸ πρωτὶ, νωρὶς-νωρίς, σημαίνει γενικὸ ἐγερτήριο. Ὅλα τὰ παιδιὰ βιάζονται ν' ἀρχίσουν τὴ νέα αὐτὴ ζωὴ, τὴν γεμάτη ἐκπλήξεις. Καί, φυσικά, ὅλοι φαντάζονται πῶς ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκπλήξεις θὰ εἶναι εὐχάριστες. Σὲ λίγο ὁμως ἀναγκάσθηκαν ν' ἀλλάξουν ἰδέα.

Καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα, στὴν κρεβατοκάμαρα τῶν ἀγοριῶν, ἐπόπτης εἶναι καὶ πάλι ὁ Σουλπίκιος: καὶ ὅταν εἶναι αὐτός, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς νὰ κἀνὴ καμμιὰ ἀπὸ τίς μικρὲς ἐκείνες ἀταξίες, ποὺ γίνονταν τόσο εὐκολα πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῆς Πουλχερίας. Θάλεγε κανεὶς πῶς ὁ Σουλπίκιος ἔχει δυὸ ζευγάρια μάτια, γιὰτὶ βλέπει συγχρόνως ὅ,τι γίνεται κι' ἐμπρὸς του καὶ πίσω του. Ἐτσι ὁ Πέτρος,

ποὺ ἔβρισκε ἀριστουργηματικὸ νὰ στίβῃ τὸ σφουγγάρι του στὴν πλάτη τοῦ μισοκοιμισμένου ἀκόμα Ζοζοῦ, αἰσθάνεται ἓνα χέρι νὰ τὸν τραντάξῃ τόσο δυνατὰ, ὥστε τὸν κἀνὴ νὰ βουτήξῃ καὶ πάλι τὸ κεφάλι του στὴ λεκάνη καὶ ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος κάθε τι ποὺ δὲν εἶχε σχέση μὲ τὴν τουαλέττα του. Ὁ ἀφηρημένος Γιαννάκης, ποὺ ἔχει ἀφήσει τὰ μαλλιά του ἀχτένιστα κι' εἶναι ἀφοσιωμένος στὸ νὰ παρατηρεῖ μιὰ μύγα ποὺ καθαρίζει τὰ φτερά της, ἀνακαλεῖται ἀμέσως στὴν τάξη. Κι' ὅλα αὐτὰ γίνονται χωρὶς καμμιὰ φωνή καὶ φασαρία, ἀλλὰ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε μέσα σὲ μισὴ ὥρα ὅλα τὰ παιδιὰ εἶναι ἑτοιμα.

Θέλουν νὰ ὀρμήσουν πρὸς τὴ σκάλα μὲ ἀλαλαγμοὺς, ἀλλὰ ἓνα ἐπιταχτικὸ «σοὺτ» τοῦ Σουλπίκιου τοὺς κόβει ὅλη

τὴ φόρα καὶ κατεβαίνουν φρόνιμα φρόνιμα. Κάτω βρίσκονται καὶ τὰ τρία κορίτσια μαζί μὲ τὴ θεὰ Ἀγλαΐα. Ἐπὶ φλιτζάνια, γεμάτα γάλα ἀχνιστό, εἶναι ἀραδιασμένα στὸ τραπέζι. Τὰ παιδιὰ τὸ πίνουν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῆς Πουλχερίας, κι' ὕστερα κατεβαίνουν στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ παίξουν, ὅταν ἀξαφνα, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἀκούγεται τὸ κουδοῦνι τοῦ Σουλπίκιου νὰ χτυπάῃ δυνατὰ.

Μπᾶ, τί θέλει τὸ κουδοῦνι σὲ τέτοια ἀσυνήθιστη ὥρα; Τὰ παιδιὰ ρωτοῦν τὸ ἓνα τ' ἄλλο χωρὶς νὰ ξέρουν νὰ δώσουν τὴν ἐξήγησιν, ὅταν ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ θεῖου Βαρνάβα, ποὺ φωνάζει ἀπ' τὴν τραπεζαρία:

— Μάθημα, μάθημα!

Ὅλοι τρέχουν ἀνήσυχτοι κάπως στὴν τραπεζαρία. Ἐπ' αὐτὸ τὸ τραπέζι εἶναι τοποθετημένη ἡ μὴν στίβα ἀπὸ βιβλία σχολικά, δίπλα τους τετράδια καὶ μολύβια σὲ μιὰ γωνιά ἓνας παλιὸς μαυροπίνακας

ποὺ ὁ Σουλπίκιος προσπαθεῖ νὰ τὸν τοποθετήσῃ πρὸ στερεᾶς κι' ἀπέναντι στὰ παιδιὰ, στὴ θέσιν τοῦ δασκάλου, ὁ θεῖος Βαρνάβας καθιστᾷ στὴν πολυθρόνα του!

— Θὰ σᾶς υποβάλω πρῶτα σὲ μιὰ ἐξέταση, λέει ὁ θεῖος Βαρνάβας μ' ὀλη τοῦ τῆ σοβαρότητα, γιὰ νὰ ἰδῶ σὲ τί βαθμὸ φθάνουν τοῦ καθενὸς οἱ γνώσεις.

Ὅλοι ἔχουν χτυποκάρδι φοβερό. Ἡ ἀρχὴ γίνεται ἀπὸ τὸν Παῦλο. Θεωρεῖται ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μαθητὲς τῆς τάξης του, ἀλλὰ σήμερα τὸ πρωτὶ ἔχει μεγάλο «τράκ». Ὁ θεῖος Βαρνάβας τὸν δειλιάζει περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς καθηγητὲς του μαζί. Ἐτσι στὴν ἀρχὴ σκουντάφτει καὶ λέει ἄλλα ἀντ' ἄλλων: ὕστερα ὁμως παίρνει θάρρος καὶ ἀπαντᾷ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ στὶς ἐρωτήσεις τοῦ θεῖου.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Γιαννάκης. Ὁ δευτερότοκος ἀνιψιὸς τῆς θεῖας Ἀγλαΐας εἶναι πολὺ φιλομαθής: αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὁ θεῖος Βαρνάβας. Καὶ καλεῖ τὸν Πέτρο, ποὺ σηκώνεται κατακόκκινος, μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τρόμο.

Εἶναι ὁ καὶμένος τὸ ἴδιο ἔξυπνος μὲ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἐπιμέλεια, οὔτε τὴ φιλομάθειά τους. Δίνει ὅλο στραβὸς ἀπαντήσεις, τὰ μπερδεύει ὅλα, καὶ στὸ τέλος δὲν ξέρει ν' ἀπαντήσῃ σὲ τίποτα ἀπ' ὅσα τὸν ρωτοῦν. Μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἐνῶ ὁ θεῖος Βαρνάβας ξεροβήχει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Στὸ διάλειμμα, στὸν κήπο ποὺ ἔπαιζαν τὰ παιδάκια, ἡ Λιλὴ τράβηξε μιὰ στιγμή νὰ μαλλιά τοῦ Φρίξου καὶ τῶθαλε στὰ πόδια. Ὁ Φρίξος τὴν κυνήγησε γιὰ νὰ τὴν τσιμπήσῃ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴ φτάσῃ, ποὺ κίνη ἔτρεχε σὰν τὸ ζαρκάδι! Κι' ἀφοῦ ἀπελπίστηκε, ὁ Φρίξος σήκωσε μιὰ πετρίτσα καὶ τῆς τὴν ἔριξε.

Δὲν εἶχε δίκιο; Πῶς ἡ Λιλὴ τοῦ τράβηξε τὰ μαλλιά καὶ τὸν πόνεσε; Δὲν ἔπρεπε κι' αὐτὸς νὰ τὴν πονέσῃ;

Ἀλλὰ κίνη τὴ στιγμή τὸν εἶδε ἡ κυρία Εὐανθία, ἡ δασκάλα τους.

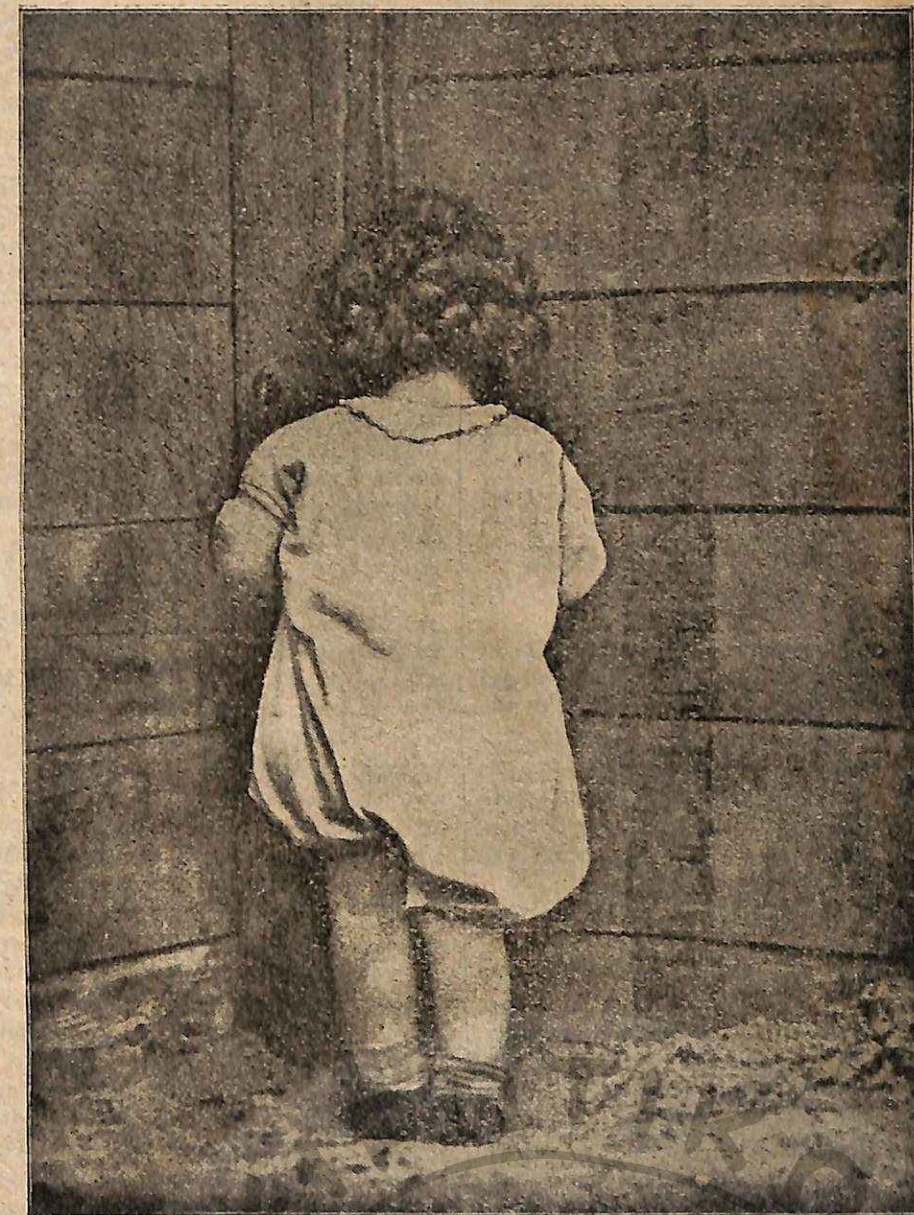
— Ἐ;! φώναξε μὲ φρίκη. Σήκωσες πέτρα;... Ἐσὺ τῶκανες αὐτό;... Ἐλα δῶ! ἔλα γρήγορα δῶ!...

Τὸν ἄρπαξε, τὸν τράβηξε πέρα καὶ τὸν ἔστησε ὀρθὸ σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὰ μούτρα κατὰ τὸν τοῖχο.

— Ἐκεῖ! τοῦ εἶπε. Θὰ κάτσης ἐκεῖ... ὡς ποῦ νὰ τὸ μετανιώσῃς!... Μὴ φύγῃς, μὴ γυρίσῃς, μὴν κουνήθῃς, γιὰτὶ ἀλῖμονό σου!

Ὁ Φρίξος τότε ἔβαλε τὰ κλάματα. Χωρὶς νὰ λέῃ, λέξη, ἔκλαιγε, ὅλο ἔκλαιγε, ἐκεῖ στὴ γωνιά, μὲ τὰ μούτρα γυρισμένα κατὰ τὸν τοῖχο.

Τί ἀδικία! Αὐτὸν ἔπρεπε νὰ τιμωρήσῃ ἡ δασκάλα, ἢ τὴ Λιλὴ;...

Τώρα ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὡς ποῦ νὰ τὸ μετανιώσῃ. Ἀλλὰ πῶς μπορούσε νὰ τὸ μετανιώσῃ, ἀφοῦ εἶχε δίκιο; Ἡ Λιλὴ τὸν πόνεσε, καὶ τῆς ἔριξε πέτρα γιὰ νὰ τὴν πονέσῃ κι' αὐτός.

Κι' ἐπειδὴ καταλάβαινε πῶς δὲν ἦταν δυνατό νὰ μετανιώσῃ ποτέ, τοῦ φαινόταν πῶς ἔμενε καὶ τιμωρημένος γιὰ πάντα! Θὰ τέλειωνε τὸ μάθημα, θὰ σχόλαζαν ἄλλα παιδιὰ, κι' αὐτὸς θὰ στεκόταν στὴ γωνιά του ὡς τὸ βράδυ, ὡς αὔριο, ὡς μεθαῦριο, ποῖος ξέρει! Ἐμενε καὶ νηστικός, κι' ἴσως θὰ πέθαινε. Καὶ γιὰτὶ; Γιὰτὶ θέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὴ Λιλὴ ποὺ τοῦκανε κακό!

Καὶ κλαίει ὁ Φρίξος, κλαίει ἀπαρηγόρητα, χωρὶς νὰ λέει λέξη.

Ἄν τὸ μετάνιωνε; Ἄν φώναζε ἀπ' τὴ γωνιά του: «Συχωρέστε με, κυρία, δὲ θὰ τὸ ξανακάνω»;... Ἡ δασκάλα βέβαια θὰ τὸν ἄφινε πάλι νὰ παίξῃ, ὅ-

στερα νὰ καθῇ, στὴ θέσιν του, στὸ θρανί, καὶ θὰ σχόλαζε κι' αὐτὸς μὲ ἄλλα παιδιὰ... Ναι, μὰ ποῦ δὲν τὸ καταδεχόταν; μὰ ποῦ θάλεγε ψέμα; Γιὰτὶ ἀληθινὰ, δὲν μπορούσε νὰ μετανιώσῃ γιὰ ἓνα πράγμα ποὺ τόσο λίγο κακό τοῦ φαινόταν!

Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ...

Τί ἀπόγινε;

Ἐ, τὸ μαντεύετε. Ἡ κυρία Εὐανθία, ὅταν ἔκρινε πῶς ὁ μικρὸς τιμωρήθηκε ἀρκετὰ, τοῦ εἶπε νὰ καθῇ. Δὲν ἔμεινε καθόλου ὡς αὔριο στὴ γωνιά, οὔτε νηστεία. Ἀδιάφορο! Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁ Φρίξος ἔμαθε πῶς ἡ ζωὴ ἔχει καὶ τὰ δεινὰ της. Καὶ θάρχησεν πολὺ νὰ ξεχάσῃ ἐκεῖνο τὸ τέταρτο τῆς ὥρας, ποὺ τὸ πέρασε ὀρθὸς στὴ γωνιά, κλαίγοντας, μὲ τὰ μούτρα κατὰ τὸν τοῖχο...

χοινοπούλου, Ροδόπη, 'Εσπε-
ράντο, Μαυρομάτα κτλ. κτλ.
'Υποψήφιος Δήμαρχος, 'Ιωάν.
Β. Μέρτζιος, Μιχαήλ Γρ. Σαν-
θάκη, 'Αστέρα (έστειλα).
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά
την 12 'Οκτωβρίου, θ' απαντήσω
στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 246ου Διαγωνισμού.
Τού φυλλαδίου τούτου αί λύσεις είναι δε-
κται μέχρι της 19 Δεκεμβρίου.

670. Δεξιόγραφος

Δέν έχεις κατοικία ;
Κάνεις χωρίς ιδρώτα,
'Οποια καλή αν ένδωξης
Με γράμμ' από τή προήτα
Μικρομέγαλη

671. Στοιχειόγραφος

'Όταν έχης επισκεψείς
Και γλυκά θές να προσφέρης,
Πρώτα μένα θα γυρέψης
Και με μένα θα τή φέρης.
Μά 'γώ πρόσθεσα ένα γράμμα
Και στην 'Ηπειρο εύθης είδα
Δόφο που γενναίος βάρος
'Επεσε για την πατρίδα.

Μιμέζα

672. Μεταγραμματισμός

Σ' έκανε να πονής πολύ,
Και για να λυτρωθής,
Του πήρες το κεφάλι του
Και του βάλες έν άλλο.

Τί τύχη τώρα ! μά όφελει
και θα συχωρεθής,
Γιατί άθελά σου τόκανες
Τό κοίμα το μεγάλο.

Μιμέζα

673. Μαϊάνδρος

*****
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθούν οι άστερι-
σκοι διδ γράμμάτων όστε νάνα-
γινώσκωνται κατά σειράν: ποτα-
μός, νήσος του Αιγαίου, άλλη νή-
σος, πρόθεσις, μέρος του ήμερο-
νυκτίου, πρόθεσις, διοικητική
διαίρεσις, υδροαυλικόν έργαλειόν
ή μετεωρολογικόν φαινόμενον,
μυθολογικόν όν, υίός Πατριάρ-
χου της Γραφής, σύνδεσμος, Πα-
τριάρχης της Γραφής, κάτοικος
βαλκανικής χώρας, προφήτης,
μέρος του έτους.

Δούλη Δωδεκάνησος

674. Κρυπτογραφικόν

12314567 = 'Αρχαίος ποιητής
2567 = Πās άνθρωπος
3654 = Δένδρον
4314 = Πόλις
567 = Νήσος
623567 = 'Ανεμος
7142367 = Σύμβολον

Νάρκισσος

675. Δεξιθρηία

Μιά πρόθεσις, ένα επίρρημα,
'Απ' τούς συνδέσμους κάποιος
Και κάποιον ουσιαστικό
Διαβάζονται κι' ανάποδα
—Θέλω να πώ άπ' τή τέλος—
Και λένε το αυτό.

Μιμέζα

676. 'Απροσδόκητον

Πώς, εάν από τή έννέα άφαί-
ρέσωμεν έν, θα έχομεν ύπόλοι-
πον δέκα ;

Δούλη Δωδεκάνησος

677. 'Ακροστιχίς

Μιάς θάλασσας, μιās πόλης,
Τρανού ποιητή άρχαίου,
Μιάς συνοικίας της Πόλης
Και ξακουστού ήμθέου,—
Τούς παίρνεις τή κεφάλια
Κι' όλα μαζί τή ένώνεις ;
Μιά πράξη κακή κόνεις
Και πώς τή μετανοιώνεις !

Μιμέζα

678-681. 'Ομοιόμορφα 'Ελλι- ποσύμφωνα

- 1.—υο—'Αρχαίος βασιλεύς
- 2.—υο—Πόλις της Πελοποννήσου
- 3.—υο—Νήσος του Αιγαίου
- 4.—υο—Κατοικίδιον.

Μικρομέγαλη

682. Γρίφος

Ε πνός πνος
Ε Πόλη πνος πνος
Ε Ε πνος πνος
Ε πνος πνος

Μιμέζα

Διά τούς Γαλλομαθείς

683-687. *Lettre Magique*
En remplaçant une lettre à
chaque des mots ci-dessous par
une autre, toujours la même,
formez sans anagramme cinq
autres mots :

foire, art, fiel, avide, pin.

Μικρομέγαλη

688. Rebus Populaire

di - dodi - nadi - tondu - dot -
dundo - dudin - don.

Μιμέζα

['Από βραβευθείσας ή έπαι-
νεθείσας Συλλογάς της Μεγάλης
Τάξεως.]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκησ. του φύλ. 31

461. 'Οράτιος (ώρα, τί, ός): —
462. 'Ιβηρία-Σιβηρία. — 463. Πό-
νος-φόνος. — 464. 'Οσά.

465. I 466. ΞΕΝΟ-

ΔΩΤ ΠΟΥΛΟΣ. (Ξ

ΑΝΝΑ Σ ξυπνος, νούς,

ΠΙΛΑΤΟΣ όξος, πόνος,

ΑΒΕΣΣΑΛΩΜ ύπουλος, λο-

ξός, σύν). — 467-471. Διά του Δ :

Νέδων, Κύνος, άδάμας, δόλος,

άδρός. — 472. Χαίρε, Ραββί. —

473. Πενθήμερον ίσον πέντε ή-

μέραι. (πένθη, με ρω νί, σύν,

πέντε, η με ρε.) — 474. Le soleil

luit pour tout le monde.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893)
άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξι
τέσσαρες : 7ος, 12ος, 14ος, και
18ος. 'Εκαστος τόμος δρχ. 25,
ταχυδρομικώς δε αποστελλόμενος
δρχ. 28,50 διά τή 'Εσωτερικόν
και δρχ. 35 διά τή 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 - 1928)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 35 έν όλω. 'Εκαστος τόμος
αρχαφός δρχ. 80 και ραμμένος
δρχ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσθετέα εις τās
άνω τιμάς : Διά τή 'Εσωτερικόν
δρχ. 5 ό αρχαφός και δρχ. 15
ό ραμμένος, διά δέ τή 'Εξωτε-
ρικόν δρχ. 23 είτε αρχαφός εί-
τε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τή πολύ λέξεις με άπλά
στοιχεία δρχ. 6 τή ελάχιστον τιμήμα.
Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
ξεις, με παχέα δέ στοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία δρχ. 1.

'Ο χωριστός στίχος δρχ. 3.

Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

/ΚΘ' - 934/

ΕΙΣ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ΤΙΜΗΝ ΖΗΤΕΙ-
ΤΑΙ Ο 10ος ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ Α'
ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
(1886-Β'). ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ κ. Α. Κ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

/ΚΘ' - 935/

Ποιός θ' άρνηθ ή στη Γέσση των Α'
Αθηνών ένα τετραδιάκι; 'Απαντώ ήμέ-
σως. 'Επιθυμούντες στείλτε πρώτοι στη
νέα Δ/σι : Τσαμουδάκι, Φιλοκτήτου 118,
Καλλιθέα.

/ΚΘ' - 936/

«ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ»

Αποτελέσματα Β' Διαγωνισμού, που έλη-
ξε την 30/9/29. Συμμετοχαι έν όλω 30.
Δώρα απέστάλησαν εις πάντας. Τά πεντά-
δραχμα που λάβαμε πέραν της 30 Σεπτ.
(των Ρασπουτιν, Ι. Γουργουράκη, Αλβέρ-
του, Α. Θεοδωροπούλου, Χιονοδούλου-
δου, Σοΐδσελ, 'Οδ. 'Ανδρουτσά, 'Αργυ-
ρόπουλου κτλ.), κρατούνται διά τή συμμε-
τάσχουν αυτοί δωρεάν στον Γ' προσεχή
Διαγωνισμό. Νέοι διορισμοί αντιπροσώ-
πων : Μπακοδήμας (Πειραιά), Ρασπουτιν
(Τρίκαλα), Κένταυρος ('Αθήναι). — Α. Θε-
οδωροπούλε, Χ. Βασιλάκη, Σοΐδσελ, δέχε-
σθε αντιπροσώπειαν ;

«'Ενώσις 'Ελληνοπούλων»

/ΚΘ' - 937/

Δακρυσμένη Ματιά, Δ/σις μου είναι :
κ. Π. Θεοφιλάκτου, δι' Υ. Δ. Θεσσα-
λονίκην.

'Υποψήφιος Δήμαρχος

/ΚΘ' - 938/

ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ : ΚΑΡΤΩΝ ΤΟ-
ΠΕΙΩΝ. Προθεσμία δίμηνος. Συμμε-
τοχή έλευθερά (άνω τριδράχμιον). Βραβεία :
1ον) 'Ελαιογραφία Κερκυραϊκήν τοπίου σε
έξολό έλιάς, 2ον) 'Αλφειά, 3ον) Βιβλίον,
4ον) Κερκυραϊκήν τοπίο. 'Αν δέν λάβω ίκα-
νοποιή, ικάς άπαντήσεις, θα επιστρέψω κάρ-
τα και συμμετοχήν. Στείλτε (ΚΘ' - 797).

ΛΥΣΟΧΑΡΤΟ

Στ Μαύρο Κρίνο, για τή γιορτή του,
εύχεται ή Μαγεμένη Φλογέρα κάθε
ετύχια.

/ΚΘ' - 939/

Στ καλή μας συμμαχίτρια ΜΥΣΟΤΙΔΑ
ευχόμεθα χρόνια πολλά για τή γενεθλιά
ΑΥΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΕΣ

/ΚΘ' - 941/

Ατάνια, στη γιορτή του μπαμπά σου,
μπουκέτο εύχούλες σου στέλνω.

/ΚΘ' - 942/

Ροδόκλεια, τίς θερμότερες εύχούλες
μου. 'Αστρον Αδύης, παία ή Χ. Ψ. !
Μαχική Νυχτιά

/ΚΘ' - 943/

Νά περιμένα, άπ' όσους δέν έλαβα άκόμη
τετραδιάκια, κάρτες : Νέα Δ/σις μου :
'Ορφείος 43, Σάνθην.

Μαχική Νυχτιά

/ΚΘ' - 944/

Αλληλογραφώ, ανταλλάσσω κάρτες από
ήθορ. Δ/σις : Σύλλογον «'Ενωσιν 'Ελ-
ληνοπούλων, Σάνθην, διά : Σεμιζέτα

/ΚΘ' - 945/

Αλληλογραφώ, ανταλλάσσω τετραδιάκια.
Α κάρτες από ήθορ. Δ/σις : Σύλλογον «'Ε-
νωσιν 'Ελληνοπούλων», (Ιδιό Β), Σάνθην.
Βοναπάρτης

/ΚΘ' - 946/

Δεώδες Πνεύμα—Μαγεμένο και Ξεπερι-
μένο Βασιλόπουλο με ύπασιςτάς του. Νά
σε χαρή ή μαμάκα σου μοναχισμό σ' έ-
χει ; ; Μία πέτρα θαλασσιά να σου κρεμά-
σει για τή μάτι.

Γραμματισμένε ! ! ! άπάντησι μόνον
διά Διαπλάσεως περιμένα.

Γέσση των 'Αθηνών

/ΚΘ' - 947/

Αναδρομή, γιατί δέν άπαντάς ; 'Α-
μίμητε Γελογοποιέ, περιμένα τε-
τραδιάκι. Μήπως δέν έλαβες τή δική σου ;
Ναπολέον

[ΚΘ' - 948]

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ : Φρασκουίτα—Παπαδημη-
τρίου, Πρόκρις—Μπουφίδου, Τρομερός
= Χατζησάββας, 'Αργυροπούλος—Μαρκά-
κης, Τατζάν—Πάνου, Γαΐτος—Οικονομο-
πούλου, Μουσηγέτης 'Απόλλων—Παχούγιαν-
νης. Αποκαλύψαν : 'Εκταρ.

'Επενθυμίζομεν στα Διαπλάσεύοντα τόν
(ΚΘ' - 804) Διαγωνισμόν μας περιμένο-
μεν από όλους-ες, ιδιαιτέρως άπ' εκείνους
στών όποιων τών Διαγωνισμών έλάβομεν
μέρος. Διαγωνισμύν : 'Εσπεράντο.

/ΚΘ' - 949/

Στ Μαύρο Κρίνο, για τή γιορτούλα
σου, στέλνει ή Μικρή 'Αρτίστα τίς
θερμότερες τίς εύχες.

/ΚΘ' - 950/

Ανεμών του Βουνού, Βεατρίκη-
Πολυαδής 'Ελληνοπούλα, 'Αντι-
γόννη, Μαμζελ Ντεύς, Κοροΐδο, παλιό
Πένου Δάκρυ, Μάρβελ, Γιάννη Δω-
δώνη, 'Ανδαλουσία, Βαλένταια, Αί-
γύκλημα και λοιπά Διαπλάσεύοντα έ-
ξωτερικού, μία καρτούλα σας θα μάς εύχα-
ριστούσε πολύ Συστασι : 'Αφεντάκη. Πρό-
κλου 9, 'Αθήναι.

Σαχητεύτρα

Μικρή 'Αριστεράτισσα

/ΚΘ' - 951/

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ανταλλάσσει
τετραδιάκια, κάρτες και αλληλογραφεί.
Στείλτε. Δ/σις : Καλλιπύου 4, 'Αθήνας.

/ΚΘ' - 952/

Τρελλό Βασιλόπουλο and Μαγεμένο
Φοιτητάκι, σάς ξέρουμε ! ... do you
learning ... ε, καταλάβετε ;

ΑΥΡΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

/ΚΘ' - 953/

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ομοσπονδία Νεολαίας, πώς σου φάνη-
κε ; μετά τήν χαράν ή λύπη, ε ; Πετα-
χτούλα : Είλιαν Χάρβεϊ δέν είναι Γράι-
κας. Τί να γίνη, μεμπέμα μου ; 'Ερμής
Τοκακώρη, 'Εστία—Τόμψων. Βίσμαρκ

/ΚΘ' - 954/

Προσωρινά παύω κάθε αλληλογραφία και
ανταλλαγή καρτών. 'Αργότερα γράφω.
Κλάιν Μπρούκ, τί γίνεται ;

Βίλλυ Ντόβ

/ΚΘ' - 955/

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ ΣΤΟ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟ
ΠΟΛΙΤΑΙ : Καντε τα λιανότερα. Για
ποιές άφέλειες μιλάτε ; Ξεβρόδωκε...
μήπως ; 'Ο Κουτσμπάσης... τί λέει ;
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

/ΚΘ' - 956/

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ «ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ»
α) ΜΙΚΡΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ : Για πρώτο κα-
νένας. Δεύτερο : 'Αρτζούλου. 'Επαι-
νος : 'Ισπανιόλα, 'Ακακία.

β) ΚΑΡΤΟΝ : Πρώτο : Κουτήφαρις.
Δεύτερο : Χριστίδης. 'Επαινος : 'Α-
κακία, Κωστής.

Βραβευθέντες στείλτε Δ/σις.
(Η Κριτική 'Επιτροπή)

/ΚΘ' - 957/

Μεγάλη χαρά θα με προξενήσουν τή Μ.
Μυστική των Πέτρου Ριοναί, Γόρ-
δίου Δεσμού, 'Αρχοντοπούλας, 'Εδου-
άρδου Λά, Σιμώνης, 'Ιρίνας, 'Εκβάης,
'Ανδαλουσίας, Σκερτσόας, Φανφάν
Λά Τουλίπ. Δ/σις : (ΚΘ' - 930)

Τατζάν

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν
λήγη ή συνδρομή των, να
τήν ανανεώνουν άμέσως,
χωρίς να με υποβάλλουν εις
τόν κόπον και τή έξοδον να
τό υπενθυμίζω στον καθέ-
να ιδιαιτέρως. 'Η εγκαιριή
ανανέωση της συνδρομής
είναι τή πρώτιστον χρέος
του καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ